

[Knud Jespersen.]

tre år, betyder, at man må nå op på 4,5 mia kr.? Hvis det ikke er rigtigt, vil jeg meget gerne have det dementeret. 4,5 mia kr., det er nu ganske godt, selv om man både skal kunne klare de omkostninger, der er forbundet med lønninger og andet.

Med hensyn til hele udbyttebegrænsningsproblemet er vi bange for, at denne måske venlige tanke kan blive en tanke, der kun fører til, at virksomhedernes egenkapital udvides. Og den absolut gode tanke om avancestop er jo noget misbrugt i det forslag, der ligger. Når man har tre valgmuligheder med hensyn til, hvordan man vil have dette bruttoavancestop, må jeg spørge regeringen: hvad forstår man ved et bruttoavancestop? Hvor høj må bruttoavancen være, og hvordan vil man måle den? Hvordan vil det virke? Prisdæmpende? Vi må have svar på de spørgsmål, både for åbent tæppe og også senere. Det hører efterhånden til dette hus' dårlige traditioner, at vi skal jage sådanne ting igennem senere i nattens løb.

Vi er altså ikke meget for denne såkaldte helhedstanke; vi synes hverken den udtrykker økonomisk stabilitet, hvad den ikke kan, eller social balance.

Jeg vil også godt erindre om, at der er mange muligheder for at gribe ind andre steder — det skal jeg gøre til allersidst — men erindre om, hvor vanskeligt det er at føre indkomstpolitik, og det er jo det, regeringen faktisk prøver at lægge op til. I 1963 lavede man en helhedsløsning. Det betød, at lønandelen faldt, og det betød også, at antallet af ledige voksede på årsbasis med et par og tyve tusinde. Man fik dengang faktisk låst lønningerne fast, men allerede året efter, da forsvandt begrænsningerne i form af det såkaldte avancestop. I England har man bitre erfaringer for, at man kan godt lave pris- og lønstop, det har man prøvet også i indkomstpolitikens tegn; det holdt fem måneder, og man fastslog da, at priserne steg med voldsom fart, men lønningerne, de var låset fast.

I USA havde man den 15. august i 1974 også tanker om indkomstpolitik. Det betød, at dollaren faldt i værdi, jævnfør den spådom, jeg i sin tid fremsatte om frygten for en kronedevaluering, der dengang blev af-

vist. Alle steder har det fælles for indkomstpolitikken været, at man angav målet: flere folk skulle i arbejde. Der kom bare ikke noget ud af det. Tværtimod, det modsatte blev tilfældet, fordi den moderne kapitalisme har skabt en forbrugerkrise, hvor afsætningsvanskelighederne jo kan aflæses igennem Statistiske Efterretninger. De almindelige mennesker har måttet nedsætte deres forbrug med 6 pct. Og man har halveret sin efterspørgsel efter boliger, ja man tror nogen da på, at det er, fordi man ikke er interesseret i en god og en sund lejlighed? Man mærker på alle mulige måder, at det er en afsætningskrise på hjemmemarkedet. Og så kommer man og holder tale om, at det, det drejer sig om, er at begrænse købekraften. De mest højreorienterede partier så jo helst, at arbejderne gav lidt penge som præmier til de betrængte erhverv, vi skal senere i denne uge behandle forbedrede afskrivningsmuligheder for storkapitalen. Det taler man ikke om i denne hellige stund, for det hører en helt anden sag til.

Sandheden er, at hvis man vil lave noget, der sikrer beskæftigelsen, og hvis man vil være solidarisk med dem, kapitalismens krise har dømt til arbejdsløshed, så kommer man til at udvide efterspørgselsmuligheden, og det vil sige enten sænke priserne eller hæve lønningerne, i alt fald hæve mulighederne for en bedre levestandard. Der er jo sådanne muligheder. Man står og græder over Danmark, og der er grund til at græde over det Danmark, der fører politik for at administrere kapitalismens interesser, og som sender regningen for krisen til arbejdere og forbrugere.

Hvis vi tager de fem største banker, så har de forbedret driftsresultatet i forhold til 1973 — de har i 1974 haft en stigning på 28,5 pct. af egenkapitalen. De har haft en forbedring i driftsresultatet på 1.340 mill. kr. eller lige ved 74.000 kr. pr. ansat. Sig så ikke, at det er bankfunktionærernes forhøjede lønninger og omkostningsniveauet her, der har hindret noget som helst. Tværtimod.

Hvis vi tager et af de største firmaer i hele verden, det største i Danmark, ØK, så har det haft en fremgang på 21 pct. fra 1973 til 1974. Der er intet, der tyder på, at det ikke vil fortsætte.

Hvis vi tager dem, der har beriget sig på jordspekulationen, så ved enhver i denne